

Тамъ — XXXVII. 7 — 19.

Всѣмъ совѣтникамъ возноситъ совѣтъ: но есть совѣщаній въ себѣ самомъ. **О** совѣтника храни души твою, и раздумай прежде, что имъ потреба: самъ во себѣ совѣщаваетъ. Да не когда возложитъ на тебѣ жребій, и речетъ ти: добръ путь твой: и станетъ прамъ, видѣти, что събудетъ тебѣ. Не совѣщавай съ подзирающимъ тебѣ, и ѿ завидящихъ ти скривъ совѣтъ. Со женою въ ревнующей ей, и со страшнымъ въ брани, съ кщцемъ въ мѣлкѣ, и со кщщимъ въ продажѣ, со завидливымъ въ благодареніи, и съ немилостивымъ въ помилованіи, съ лѣнивымъ въ всякомъ дѣлкѣ, и съ наемникомъ годовымъ въ совершеніи, съ равомъ лѣнивымъ въ мнозѣ дѣланіи: не внемай симъ въ всякомъ совѣщаніи.

Но токму съ мѣжемъ благоговѣйнымъ присну буди, егѡже еще познаши соблюдающа заповѣди **Г**днѣ. Иже душею своею по души твоей, и еще согрѣшивши, споволитъ съ тобою. И совѣтъ сердца оустави, нѣсть во ти вѣрнѣ егѡ: душа во мѣжа возвѣщати нѣкогда болѣе въыче, нежели седмь влюстителн высѡцѣ сѣдѡщн на стражи. И въ всѣхъ сихъ помолисѣ **В**ышнемъ, да оуправитъ во истинѣ путь твой.

Иова — XXXIX 19—29.

Или ты въложилъ еси конѣ силою, и вълеклъ же ли еси выю егѡ въ страхъ; **О**ложилъ ли еси егѡ всеоружіемъ, слѡвъ же персей егѡ дерзостию; Копы-